

Emergència sanitària

Els professionals de la neteja de l'àmbit hospitalari també formen part de la primera línia contra el coronavirus

“Hi ha dies que torno a casa plorant”

Una de les UCI de l'hospital Vall d'Hebron de Barcelona

PAU BARRENA / AFP

JOSEP FITA
Barcelona

Aquesta pandèmia del coronavirus està segant lamentablement la vida de moltes persones, cosa que deixarà una empremta profunda en la societat. En contrapartida, i intentant buscar-hi alguna lectura positiva, per més petita que sigui, l'emergència sanitària està atorgant una visibilitat merescuda als professionals de la sanitat, que amb la seva entrega estan evitant un nombre de morts més elevat.

Però hi ha més heroïes en aquesta batalla. Sense anar més lluny, els treballadors de la neteja de l'àmbit hospitalari, que han estat en tot moment a la primera lluita d'aquesta lluita contra l'enemic invisible.

Mar Chia ho sap prou bé. Aques-

ta dona de 52 anys en fa 25 que treballa a l'hospital de Bellvitge (Barcelona). Ara (abans havia estat a urgències i a l'UCI) forma part de la unitat anomenada de curta estada, un servei que, com la majoria, està dedicat a atendre malalts de la Covid-19. “No havia viscut mai una cosa així”, assegura.

Té contacte directe amb els malalts. No en va, es dedica a desinfectar-los les habitacions. En pot fer entre 12 i 14 cada dia.

El que la sorprèn més és la velocitat a què evoluciona la malaltia. “He tingut casos d'entrar en una habitació, netejar-la, saludar el pacient i parlar-hi amb normalitat i, abans que s'eixugés el terra, veure'l morir de cop i volta. Psicològicament és molt fort”.

Confessa que “els primers dies tornava de treballar plorant al cot-

Víctimes també dels contagis

“Seria un miracle tenir zero positius quan tens més de 2.500 persones treballant en centres sanitaris”, diu Carlos Martínez, director de Multiserveis Nda-avant, l'empresa on treballa la Mar i que dona servei a 14 hospitals de Catalunya (entre els quals Bellvitge, Vall d'Hebron i Germans Trias i Pujol) i a gairebé 300 CAP. Assegura que, “per sort”, a la seva plantilla no han arribat “als deu contagis”. Explica que en l'àmbit sanitari són els hospitals els que lliuren als

treballadors els EPI (equips de protecció individual). “Quan hi ha un aïllat, i un malalt de Covid-19 ho és, l'hospital col·loca a la porta de l'habitació els EPI necessaris per a aquest tipus d'aïllament”. La protecció de que disposen aquests professionals fa que treballin amb seguretat. “Tinc més por anant al supermercat que a l'hospital”, afirma Silvia Valdelvira, una altra empleada de l'empresa, de 46 anys, que treballa a l'hospital Vall d'Hebron des de 2015.

xe”. “Han mort famílies senceres. L'agent no és conscient de la magnitud de la tragèdia”, subratlla.

Assegura que ho porta pitjor quan el malalt és algú que la toca més de prop. Explica el cas d'una companya infermera que tenia els dos pares ingressats. “El pare va morir i li quedava la mare, a qui fa d'infermera a l'hospital”.

Malgrat que està a primera línia, diu que se sent “segura”. “Portem un pijama d'un sol ús; a sobre, una bata plastificada, i a sobre d'aquesta

“Han mort famílies senceres, matrimonis; la gent desconeix la magnitud de la tragèdia”, diu la Mar

última, o una altra bata o un davantal que ens canviem en cada habitació”, indica. “També portem dos parells de guants, mascareta amb filtre, a sobre una de quirúrgica, una pantalla protectora –fins fa poc feien servir ulleres– i gorra”, afegeix. Des de fa pocs dies, a més a més, tenen granotes a la seva disposició.

Abans d'entrar a desinfectar una habitació, fa provisió de tot el que necessita, “perquè una vegada a dins ja no se'n pot sortir”. “Portem diferents baietes, un set per habitació. A dins de les habitacions hi ha una galleda negra que es tanca hermèticament quan està plena de material d'un sol ús. Tot el que hi ha a dins es porta a cremar”.

Explica que abans de sortir els dos parells de guants que porten i la capa externa, ja sigui una segona bata o un davantal, els tiren “a la galleda negra”. “Una vegada a fora, et desinfectes, tornes a desinfectar el pal de fregar i el recollidor, et tornes a vestir i entres en una altra habitació. I així sense parar”.

Afirma que aquesta experiència li canviarà “una mica la vida”. “A l'hospital sempre hi ha drames, però l'intentes crear una cuirassa per continuar amb la teva vida. Ara és impossible desconectar”, diu per acabar.

LA CONSULTA

Ha de canviar el model d'atenció a la gent gran?

Al passar de la discussió a l'acció. Ja hem après tots que les persones grans són les més afectades per l'epidèmia del coronavirus. Només cal dir que un 86,5% dels morts tenen més de 70 anys.

A Espanya una de cada cinc persones té 65 anys o més, de les quals la majoria estan molt bé físicament i mentalment, mentre que d'altres tenen una càrrega elevada de dependència física i intel·lectual, a més de malalties cròniques. El coronavirus les ha castigades de manera diferent, però a tothom, i molt.

A les persones grans actives l'epidèmia els ha impedit estar amb els nets, viatjar amb els

amics, sortir a fer exercici físic o participar en les seves comunitats. Com als més joves. Hi ha un petit grup d'aquestes persones que, a més a més, cuiden la seva parella amb demència i deteriorament cognitiu. A elles el confinament els està suposant un sacrifici enorme. Són uns autèntics heroïes i heroïnes.

I, finalment hi ha el grup de gent gran atrapada en residències geriàtriques. A ells cal ajudar-los al màxim ara i protegir-los dels interessos oportunistes dels que intenten treure beneficis personals d'aquesta desgràcia, com ara alguns empresaris del sector, alguns polítics, alguns grups professionals... I ga-

rantir-los una atenció de qualitat ara i en el futur.

No és el moment de culpificar polítics d'un o altre signe: cap força política no ha considerat aquestes persones (un 4% dels més grans de 65 anys) com una prioritat; només cal repassar els programes electorals de les últimes eleccions generals. La responsabilitat de tenir el sector residencial que tenim és de totes les forces polítiques.

Ara no és el moment de solucions simplistes i moltes vegades interessades sobre si les residències haurien de ser o no serveis socials o sanitaris. O serveis de provisió pública o privada. És el moment d'atendre

d'urgència allò que puguem, com ja estan fent els professionals d'hospitals, centres d'atenció primària i residències. I instar-nos tots –polítics, empresaris, societats científiques i societat en general– a abordar el tema quan passi l'actual crisi.

I quan ens asseguem a dialogar seria bo anar amb alguna re-

Cap força política no ha considerat que les persones de més de 65 anys siguin una prioritat

flexió prèvia feta: si hem finançat correctament les residències de gent gran, si tenim una provisió de serveis de geriatría adequada als hospitals, si cal potenciar els serveis domiciliaris... i un llarg etcètera de qüestions que no s'han d'abordar amb urgències, sinó amb serenitat i fermesa.

No és moment per a oportunistes; és moment de donar-ho tot per aquestes persones. I d'assegurar a la nostra gent gran, i a nosaltres mateixos, que això no tornarà a passar.

JOSE A. GARCÍA NAVARRO

President de la Societat Espanyola de Geriatria i Gerontologia